

gaaet over til at blive en virkelig Eiendom, vel en Eiendom med visse Forpligtelser, men en Eiendomsret, som man dog bør respektere og ikke træde nærmere, end netop nødvendigt er. Udvalget tror ogsaa i saa Henseende ved de Endringsforslag, det har stillet til Lovforslaget, at have truffet saadanne Foranstaltninger, at Kirketiendeierne kunne blive sikrede imod at blive overbeholdte.

Jeg skal nu tillade mig at gaa over til de stillede Endringsforslag, som det høje Thing vil se dels ere stillede af Udvalget i dets Helhed, dels af et Flertal og dels af et Mindretal. Til Lovforslagets § 3 er af hele Udvalget stillet et Endringsforslag, som gaar ud paa at udsteme Paragrafen og erstatte den med en hel ny Paragraf. Udvalget har ikke haft nogen Bemærkning at gjøre ved §§ 1 og 2. Jeg skal her kun indsyde den Bemærkning, at i § 2 findes et Punktum, nemlig det sidste, som lyder saaledes: „De Synsmænd, til hvilke Sagen henvises, have at anlæse Størrelsen af de Omkostninger, der antages at ville være forbundne med Kirkegaardens Lørlægning.“ Dette Punktum synes rigtig nok væsentlig at være kommen ind i Paragrafen af Hensyn til de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslagets § 3, og naar man foreslaar denne forandret, saaledes som Udvalget gjør det, kunde det synes naturligt ogsaa at foreslaa, at det sidste Punktum i § 2 skulde udgaa; men Udvalget er imidlertid kommet til den Overbevisning, at selv om § 3 i dens nye Skikkelse ikke nødvendiggjør et saadant Punktum, kan det være ganske hensigtsmæssigt, at der findes en saadan Bestemmelse i § 2. Det kan være nyttigt, at et saadant Overflag over sandsynlige Omkostninger foreligger fra Synsmændenes Side for at tjene som Grundlag ved den Bedømmelse, som Foranstaltningen kan blive uendgeven faavel af Kirkesynet som af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsministeriet. — Naar der i § 1 er sagt, at vedkommende Kirketiendeier er forpligtet til at foranstalte det til Kirkegaardens Lørlægning Fornødne, behøves der efter Udvalgets Anskuelse ikke at staa Noget i § 3 om, hvem der skal udrede Omkostningerne; det følger ligesvem af sig selv, at, naar ikke Andre ere nævnte, er det de i § 1 nævnte Personer. Men Udvalget har dog troet det rigtig, at § 3 affattes, som foreslaaet, idet Bestemmelsen, som staa i § 1, „at vedkommende Kirketiendeier er pligtig at foranstalte det i saa Henseende Fornødne iærskat, dog at Afsvining, ikke kan fordres udført i en større Dybde end $3\frac{1}{2}$ Allen under Kirkegaardens laveste Punkt“, let kunde medføre aldeles uforholdsmæssige Byrder for Kirkeieren, naar der ikke i Loven fandtes en Bestemmelse om, hvorledes man paa anden Maade kunde opnaa Lovforslagets Formaal. Det kan nemlig tænkes, at en Kirkegaard kan være saaledes beskaffen, at kun en ringe Del af den, den laveste, er udført for Tugtighed, men Lørlægningen af denne Del til en Dybde af $3\frac{1}{2}$ Allen vilde

medføre uforholdsmæssige Beføstninger. Det vil i saa Tilfælde være ubilligt at paalægge Kirkeieren dette, naar han paa lettere Maade kan skaffe den fornødne Plads ved Udvidelser eller Forlægning af Kirkegaarden. Det kan ogsaa tænkes, at en Kirkegaards Størrelse er saa ringe, at der kan være en høj Grad af Sandsynlighed for, at det inden et kort Aaremaal vil være nødvendigt at udvide eller forlægge den, og i saa Tilfælde vilde det være urigtigt, om man tvang Kirketiendeieren til med stor Beføstning at forlægge en Kirkegaard, som man inden kort Tid maatte forlade. Forslaget gaar derfor ud paa at tilstaa Tiendeieren at foretage en Udvidelse eller Forlæggelse af Kirkegaarden, naar det billiges af Kirkesynet, i hvilket Tilfælde da Kirke- og Undervisningsministeren kan bevilge, at Udvidelsen kan finde Sted i Hensyn til Bestemmelserne i Forordningen af 23de April 1845. Udvalget har troet at burde tilføje denne Bestemmelse, for at man kunde være sikker paa, at Expropriationsretten ikke uden Nødvendighed skulde blive bragt i Anvendelse. — I fuld Overensstemmelse med de Anskuelser, som ere udviklede i Betænkningen, og som jeg har tilladt mig her nærmere at omtale, foreslaar Udvalgets Flertal, at der skal gives § 4 en anden Affattelse, hvorved det paalægges enhver Tiendeier at forsyne enhver Kirke med Kaffelovn eller et andet Varmeapparat til Kirken, som kan bringe Varmen i Kirken 6 Grader op over den Temperatur, som fandtes i Kirken, forinden Indfyrringen begynder. Der er endvidere foreslaaet, at Kirkesynet skal have at bestemme, paa hvilket Sted i Kirken Varmeapparatet skal anbringes, hvorimod Tiendeieren selv har at tage Bestemmelse om, hvad Art af Varmeapparat han vil anvende. Naar man gjør det til Pligt for Kirketiendeieren at anskaffe et Varmeapparat i en Kirke, som skal opfylde visse bestemte Betingelser, synes det ogsaa ganske naturligt og rigtig at overlade det til den, som bærer Ansvar for, at Apparatet er fuldfærdigt, at vælge det. Man kan ikke, saaledes som Lovforslaget foreslaar, finde det rigtig at overlade Bestemmelsen om Kaffelovns og Skorstens Størrelse til Kirkesynet; Alt, hvad man efter Udvalgets Flertals Formening bør overlade til Kirkesynet, er at bestemme Pladsen, hvor Varmeapparatet skal anbringes, saaledes at det ikke kan træde hindrende eller forstyrrende i Veien ved Gudstjenestens Afholdelse. Udvalgets Flertal har sluttet sig til den Bestemmelse, som allerede findes i Lovforslaget, at der skal sættes et vist Maximum af Varmegrader, som Kirkeieren skal være pligtig til at tilveiebringe; det er vistnok en saa fornuftig og retfærdig Bestemmelse, at der ikke kan reises nogen Indvending derimod. Ligeledes har Udvalgets Flertal troet at burde slutte sig til Lovforslagets Bestemmelse, at det ikke alene er paa de almindelige Søn- og Helligdage, at Kirken skal opvarmes, men ogsaa paa de Søgne